

Šmarnice 2020

Marjeta Cerar: Največji dar

23. maj: VES TVOJ

Jezus nam naroča, da moramo biti med seboj prijatelji. Polonin brat Maks ima kar nekaj prijateljev. Njegov najboljši prijatelj je Gašper. Vse počneta skupaj. Nekega dne sta se hudo sporekla., ker se je Maks pri košarki stepel z Gašperjevim bratrancem Nejcem. Tišina je trajala kar pet tednov. Čeprav je bil Maks jezen na Gašperja, ga je zelo pogrešal. Ni pa znal stopiti k njemu in se mu opravičiti. Po posredovanju župnika sta se Maks in Gašper le srečala in se tudi spravila.

Danes vam bom pripovedovala o našem župniku Marku. Res je poseben človek. Je visoke postave, črnih las in modrih oči. Zelo rad kolesari, pleza, se igra družabne igre in pôje, velikokrat v roke vzame tudi kitaro. Je zelo pameten in mislim, da je prebral že veliko knjig. Rad ima ljudi in ves čas se jim trudi pomagati. Za vsakega najde prijazno besedo. Najraje pa ima Boga in Marijo. Na Marijo je še posebej naveza, ker mu je rešila življenje. Na veroučnem srečanju smo ga vprašali, zakaj je postal duhovnik, pa nam je odgovoril: »Ker Mariji dolgujem življenje.«

Začel nam je razlagati: »Najprej nisem želel postati duhovnik. Hotel sem biti zdravnik. Hodil sem v drugi letnik medicinske fakultete, ko so starejši študenti med počitnicami organizirali dvomesečno delo na misijonu v Afriki. Misijoni so me vedno zanimali in takoj sem se odločil, da se jim pridružim. Misijonarji so ljudje, ki v tujih deželah ljudi učijo o Jezusu, Mariji in Bogu. Učijo jih tudi brati, pisati, pomagajo jim pri vsakdanjem življenju ter skupaj z njimi delijo dobro in slabo. Kot mlad zdravnik sem v tem videl priložnost, da se naučim veliko novega in spoznam svet.

V Afriko, natančneje v Zambijo, sem potoval s skupino mladih, ki so za otroke na misijonu pripravljali oratorij. Med potjo smo se veliko pogovarjali in mladi so bili res polni energije. Ko smo prispeli v Zambijo, sem ugotovil, da bomo živeli in delali na istem misijonu, pri slovenskem misijonarju patru Janezu. Prvih nekaj dni sem se navajal na novo okolje, potem pa je bilo delo zelo zanimivo in poučno. Ljudje so me popolnoma prevzeli. Njihova prijaznost in nasmehi so bili nalezljivi. Med delom sem opazoval tudi mlade, ki so se družili z otroki.

Nekega dne sem se jim pridružil pri popoldanskih igrah. Igrali smo nogomet, ko me je nenadoma zaskelilo. Opazil sem, da me je nekaj pičilo, a se nisem preveč oziral na to. Tekmo sem odigral do konca. Med počitkom me je obšla huda slabost in postal sem zelo utrujen. Prijatelj zdravnik je to opazil in me takoj odpeljal v ambulanto. Ponoči sem dobil hudo vročino. Vročina je trajala nekaj dni in bila je tako huda, da sem imel privide. Mislil sem, da bom umrl. Bil sem že čisto na koncu z močmi, ko sem v sanjah zagledal Marijo. Rekla mi je:

»Ne greš še v nebesa, Jezus te potrebuje, da boš ljudem govoril o njem.«

Po tem dogodku se mi je zdravje začelo izboljševati, vročina je padala in tudi moči so se mi počasi vrstile. Ko sem ozdravel, sem dolgo razmišljal o tem, kar sem videl v sanjah. Šel sem v cerkev k Jezusu. Tam sem molil. In v molitvi sem v srcu začutil, kako močno je Jezus objel moje srce in mi na uho šepnil:

»Boš ljudem povedal, kako zelo jih imam rad?«

»Bom,« sem odgovoril. Takrat sem se odločil, da bom postal duhovnik.

Po koncu počitnic sem prenehal s študijem medicine in se vpisal na Teološko fakulteto in v semenišče. Po šestih letih sem prejel mašniško posvečenje in postal duhovnik. Ko sem obhajal novo mašo, sem si za svoje geslo izbral stavek. »Ves tvoj!« ter tako vse svoje življenje in delo posvetil Mariji. Postal sem duhovnik ter prišel k vam kot župnik,« je ponosno zaključil svojo zgodbo.

Naloga:

V svojih molitvah se spomni vašega župnika in vseh ostalih duhovnikov, ki živijo in delajo v vaši župniji.